

kunde komme Publikum til gode, men kun blev en Behagelighed for Mellemhandlerne. Jeg nævnede Kaffe og da navnlig Petroleum. Men naar den ærede Finansminister har Brug for en ny Skat og har Brug for den straks, saa vil jeg anbefale Finansministeren at vende sig til Petroleum. Det er en særdeles sund — jeg havde nær sagt Drik — nej, sund Ting at lægge ny Skat paa. Og hvorfor? Som jeg sagde, fordi den Nedsættelse, vi have faaet, er ikke kommen Befolkningen til gode. Det er i Virkeligheden blevet saaledes, som det allerede er forudsagt af det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen) i et af hans lyse Øjeblikke, thi da er han ikke saa sjældent enig med mig. Det ærede Medlem advarede da imod at ophæve Petroleumstolden af Hensyn til den Petroleumstrust, som findes. Det er nemlig en Sætning, som vistnok er almindelig anerkendt som rigtig, at naar vi have en Vare, som ikke fabrikeres her i Landet, men bliver indført, og denne Vares Forhandling er i Hænderne paa et faktisk monopoliseret Selskab, vil en Toldnedsættelse paa den i Regelen ikke komme Forbrugerne til gode, ligesom en Toldforhøjelse ofte vil ramme, dels Handelsselskabet, dels Eksportselskabet i Udlandet, in casu: „Standard Oil Trust“. Jeg tror i Virkeligheden, at de 2 Mill. Kr. — er det ikke det Beløb, vi tabte — var en venlig Foræring, dels til vor udmærkede Ven Mr. Rockefeller, dels til det udmærkede Petroleumsselskab, hvis Direktør ogsaa paa anden Maade blev overvældet med Velgøringer, idet han forleden blev gjort til Ridder. Naar man ikke vil beskatte den brede Befolkning, og jeg deler ganske den højtærede Finansministers Ønske, som Partimand, om ikke at gaa den Vej — og som Partimand skal han nære det, selv om han ikke i Hjertet nærer det —, skal han søge at faa den Gave, der er givet til Petroleumsselskabet, omstødt igen, og da skal jeg, trods det, at jeg staar som Hans Majestæts allermost loyale Opposition, støtte den højtærede Minister, og jeg tror ogsaa, at jeg kan faa Landstinget med. (*Berntsen*: Han vil ikke). Jeg tror i alt Fald, det vilde være klogt, om han vilde det.

Det Spørgsmaal, der nu rejser sig, er, om vi skulle have Statslaan eller nye Skatter. Der vil jeg gerne have Lov til at sige, at se vi paa vor Status pr. 31. Marts 1909, var der ikke Grund til at optage et nyt Statslaan udover det, vi have optaget, og hvis man ser paa Regnskabet, er der heller ikke Grund

til mere. Men Tilstanden er desværre saaledes, at man ikke kan nøjes med at se paa det Regnskab, der kommer pr. 31. Marts 1909, man maa se dels paa, hvor mange af de Aktiver, vi raade over, der kan realiseres, hvor mange Kontanter vi kunne komme til at raade over, og dels ogsaa paa de følgende Tidens Krav. Som jeg tillod mig at henvise til, staa vi i Tre-Aaret April 1909 til April 1912 overfor mindst 60 Mill., der skulle rejses. Og ganske vist indeholdt Kassebeholdningen og Reservefonden pr. $\frac{31}{3}$ 1909 55 Mill., hvortil nu er kommet Statslaanet af 40 Mill. Kr., i alt 95 Mill. Af de 55 Mill. stod de 8 Mill. hos Banker og Korrespondenter, medens der kontant var $7\frac{4}{5}$ Mill. Statskassen maa jo altid have en hel Del Kontanter rundt om i sine Kasser. Derfor er jeg meget usikker paa, om der er ret meget, der kan trækkes deraf. Vi have saa ganske vist en hel Del indenlandske og udenlandske Obligationer i disse 2 Kasser til et samlet Beløb af 35 Mill. Men dels er det jo Mening, at de udenlandske Obligationer skulle ligge for det Tilfælde, at der kommer noget ekstraordinært, de ere der ikke til at sælge lige straks, men kun i Tilfælde af Nød. Og de indenlandske Obligationer kunne i hvert Fald i dette Øjeblik neppe sælges med stort Held. Nu regner jeg imidlertid paa, at allerede i April Maaned, ja maaske før, vil Diskontoen atter være falden tilbage i sit Leje — det antager jeg da, jeg har Lov til at regne paa —, saaledes at de indenlandske Obligationer kunne afhændes til en Kurs, der er mere menneskelig end den, vi nu have.

Der er her en Ting, jeg gerne vil vide, og som den højtærede Finansminister eller maaske Hypotekbankdirektøren kunde oplyse mig om. Ved nogen af de Herrer, hvilken Kurs det sidste danske Statslaans Obligationer sælges til i dette Øjeblik i Paris? Der bliver sagt mig, at de bruges som Kassebeholdning til en Kurs, der er langt over 100. Kan det være rimeligt?

Hvis vi skulle have Statslaan, hvad jo ikke er helt umuligt, idet vi komme til at mangle Kontanter til Trods for Statslaanet af 1909, fordi bl. a. Bankkomiteen trækker paa os — og der siges, vi i dette Øjeblik ikke ejer Kontanter eller hurtig opsigelige Banktilgodehavender —, saa vil jeg i hvert Fald bede den højtærede Finansminister om foreløbig ikke at forcere Kravet derom, men vente i hvert Fald, til Kursen kan blive nogenlunde rimelig. Det er altid nemt nok at faa et Statslaan, men Pligten til at betale tilbage er alligevel ubehagelig,